

PROIECT DE LEGE
privind modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și
promovarea drepturilor copilului

EXPUNERE DE MOTIVE

Deși Legea nr. 272 /2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului este structurată în acord cu prevederile Convenției Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Legea nr. 18/1990 Republicată, cu toate că , în timp, au fost duse modificări și completări, putem încă vorbi despre anumite carente, identificate în urma aplicării normelor legale la situațiile concrete , carente ce reclamă o nouă intervenție a legiuitorului.

Astfel, deși **art. 39** alin . (1) din lege, statuează ca “ *serviciul public de asistență socială va lua toate măsurile necesare pentru depistarea precoce a situațiilor de risc care pot determina separarea copilului de părinții săi, precum și pentru prevenirea comportamentelor abuzive ale părinților și a violenței în familie*”, astfel de măsuri concrete nu se regăsesc în cuprinsul legii și nici în practică, intervenția D.G.A.S.P.C. având loc de cele mai multe ori după ce abuzurile s-au produs deja.

De asemenea, forma actuala a legii nu contine dispozitii legate de modalitatea concreta de realizare a monitorizarii copiilor si a familiilor aflate in situatii de risc si, prin urmare, nici sanctiuni in cazul nerespectarii unor astfel de dispozitii.

Interesul superior al copilului, in continutul caruia intra si dreptul la protectie si asistenta in realizarea si exercitarea deplina a drepturilor lui, reclama infiintarea de catre autoritatile administratiei publice locale de servicii publice de asistenta sociala in toate localitatile de pe teritoriul Romaniei, iar nu numai in municipii, orase sau comune mari – asa cum s-a intamplat pana in prezent.

O atare obligatie in sarcina autoritatilor se impune intrucat si copiii din localitatile mai mici sau defavorizate trebuie sa se bucure de aceeasi protectie si garantare a drepturilor lor.

Continutul actualei legi este lacunar si in privinta obligativitatii parintilor de a-si inscrie copilul in evidentele unui medic de familie si de a-l supune , periodic, unui control medical, pentru a se da astfel eficienta dreptului copilului de a se bucura de cea mai buna stare de sanatate pe care o poate atinge, drept consacrat de art. 46 alin. (1) din lege.

In scopul asigurarii unei protectii cat mai adecvate mamei si copilului, apreciem ca legiuitorul ar trebui sa intervina in sensul ca vizitele periodice ale personalului medical de specialitate la domiciliul copiilor ar trebui sa aiba loc pana la implinirea de catre acestia din urma a varstei de 3 ani.

Desi, **art. 48** alin. (2) din actuala reglementare stabileste ca “ *in cazul in care parintii sau persoanele care au, potrivit legii, obligatia de a intretine copilul nu pot asigura, din motive independente de vointa lor, satisfacerea nevoilor minime de locuinta, hrana, imbracaminte si educatie ale copilului, statul prin autoritatile publice competente, este obligat sa asigure acestora sprijin corespunzator, sub forma de prestatii financiare, prestatii in natura, precum si sub forma de servicii, in conditiile legii*”, familiile sarace nu beneficiaza de un sprijin real in acest sens, interventia statutului fiind inefficienta in lipsa unor masuri adaptate nevoilor efective.

Existenta pe teritoriul Romaniei a unui numar mare de copii cu handicap si necesitatea ocrotirii si integrarii acestora in societate impune ca legiuitorul sa intervina prin punerea la dispozitia acestora a unor programe (altele decat scolile speciale) adecvate starii acestora de sanatate. De asemenea, interventia legiuitorului se impune si in legatura cu instituirea de masuri si programe de depistare precoce a handicapului si de reducere a riscului de agravare a acestuia.

In tot cuprinsul legii, in sarcina parintilor sunt stabilite o serie de obligatii fata de copii, fara ca neindeplinirea acestora sa atraga sanctiuni. In atare situatie, acestea raman doar simple recomandari, lasate la latitudinea parintilor, unii dintre ei nerespectandu-le – motivatia fiind, fie legata de lipsa resurselor financiare , fie de nivelul de educatie si instruire al acestora.

Prin urmare, modificarile propuse vizeaza si modalitatile concrete de responsabilizare si de sanctionare a parintilor in cazul neindeplinirii obligatiilor fata de copii, impuse de lege.

Cu toate ca, in cuprinsul **art. 86** din lege, se vorbeste despre plasamentul copilului, in cazuri expres prevazute, intr-un serviciu de tip rezidential specializat, pana in prezent nu au fost infiintate astfel de centre , la nivelul fiecarui judet.

Ca urmare, se impune interventia legiuitorului si in aceasta directie, prin elaborarea unui regulament care sa prevada atat modalitatea concreta de infiintare , functionare si finantare a unor astfel de centre, precum si sanctiunile aplicabile in cazul neimplicarii autoritatilor.

Potrivit **art. 91** alin. (3) din lege, “ *in situatiile in care copiii de varsta scolara se sustrag procesului de invatamant, desfasurand munci cu nerespectarea legii, unitatile de invatamant sunt obligate sa sesizeze de indata serviciul public de asistenta sociala*”. Legiuitorul a prevazut aceasta obligatie fara insa a dispune si sanctiunea in masura incalcarii ei, lipsa ce urmeaza a fi complinita prin prezenta modificare legislativa propusa.

Potrivit **art. 124** din lege “*Pentru asigurarea prevenirii separării copilului de părinții lui, consiliile locale ale municipiilor, orașelor, comunelor și sectoarelor municipiului București au obligația să organizeze, în mod autonom sau prin asociere, servicii de zi, potrivit nevoilor identificate în comunitatea respectivă*”.

Având în vedere prevederile O.U.G. nr. 162 din 12/11/2008, privind transferul ansamblului de atribuții și competențe exercitate de Ministerul Sănătății Publice către autoritățile administrației publice locale (publicată în Monitorul Oficial nr. 808 din 03/12/2008, Norma Metodologica din 29/01/2009 de aplicare a O.U.G. nr. 162/2008, publicată în Monitorul Oficial nr. 91 din 16/02/2009,

precum si nevoia de dezvoltare a rețelei de asistență medicală comunitară, acest deziderat trebuie sa se regaseasca inclusiv la nivelul *comunelor*.

Prin urmare, se impune ca legea sa reglementeze obligatia autoritatilor locale si de la nivelul comunelor de a infiinta servicii publice de asistenta sociala, in care sa se regaseasca posturile de asistent social si de asistent medical comunitar.

In fine, din cuprinsul legii, prin modalitatea concreta de calcul, se desprinde existenta unei discrepante vadite intre alocatia pentru sustinerea familiei (asa cum a fost stabilita prin Legea 277/2010) si alocatia de plasament (*art. 128* din prezenta lege), fapt ce poate determina familiile defavorizate sa-si abandoneze copiii , mai degraba decat sa-i creasca.

Mai mult, aceasta situatie creeaza premisele unor abuzuri , in sensul luarii in mod fictiv a masurii plasamentului – copiii locuind tot cu parintii firesti - numai cu scopul de a se incasa o suma mai mare.

Pentru inlaturarea acestor situatii , se impune realizarea unui mod de calcul adecvat, astfel incat parintii firesti sa fie determinati sa isi creasca proprii copii (si in concordanta cu dispozitiile art. 5 al.2 din lege), avand in vedere si faptul ca necesitatile acestora sunt, practic, aceleasi – indiferent de familia in care se afla.

